

COLLEGE VAN TOEZICHT VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

19-02 Uitspraak van het College van Toezicht van de Nederlandse Vereniging van pedagogen en Onderwijskundigen (hierna: de NVO) inzake het klachtschrift van de heer X (hierna klager) jegens mevrouw Y (hierna: verweerster)

Samenstelling van het College van Toezicht van de NVO

De heer mr. T.J. Dorhout Mees (voorzitter), de heer drs. J.C.A. M. Meijs (lid) en mevrouw drs. N. Rombout-Van Wamelen (lid).

Ambtelijk secretaris: mevrouw mr. J. Siemons

Het College van Toezicht (hierna: het College) heeft het volgende overwogen en beslist:

1. Verloop van de procedure en ontvankelijkheid

Op 15 maart 2019 ontving het College van Toezicht via de e-mail een ongedateerd klaagschrift van klager. Het College stuurde klager op 18 maart 2019 een ontvangstbevestiging. Hierin stond dat het College de gronden van de klacht niet kon afleiden uit het klaagschrift, dat klager geen artikelen noemde in de Beroepscode die verweerster zou hebben geschonden en dat hij de bijlagen waarnaar hij verwees niet had meegestuurd. Het College stelde klager in de gelegenheid om deze gebreken te verhelpen binnen een termijn van twee weken. Klager reageerde hier niet op. Bij besluit van 10 april 2019 verklaarde het College de klacht niet ontvankelijk wegens het ontbreken van de gronden. Klager stelde geen beroep in tegen deze uitspraak waarmee deze zes weken later onherroepelijk werd.

Op 5 juli 2019 ontving het College via de e-mail een tweede klaagschrift, gedateerd 1 juli 2019. Dit klaagschrift werd ingediend door de advocaat van klager. Het College bevestigde de ontvangst van het klaagschrift bij brief van 8 juli 2019. Het College verklaarde de klacht op 15 juli 2019 ontvankelijk. Bij brief van 16 juli 2019 verzocht het College aan verweerster om binnen vier weken een verweerschrift in te dienen.

Bij e-mail van 29 juli 2019 verzocht verweerster om uitstel voor het indienen van het verweerschrift tot 3 september 2019. Het College verleende verweerster uitstel tot 3 september 2019.

Bij e-mail van 2 augustus 2019 verzocht verweerster aan het College om toezending van een duidelijk leesbaar klaagschrift en om bij klager op te vragen de volledige beslissing van de kinderrechter en de volledige rapportage van de Raad voor de Kinderbescherming (zie ook hierna). Het College zond verweerster vervolgens op 5 augustus 2019 een digitale versie van het klaagschrift. Bij brief van 8 augustus 2019 verzocht het College aan de advocaat van klager om toezending van de volledige beslissing van de kinderrechter en de volledige rapportage van de Raad voor de Kinderbescherming.

In een e-mail van 30 augustus 2019 verstrekke het College aan verweerster een beter leesbare versie van het klaagschrift. Op 3 september 2019 zond het College een kopie van de e-mail-correspondentie met verweerster in de periode 2 tot en met 30 augustus 2019 ter kennisneming naar de advocaat van klager.

Het College ontving het verweerschrift, gedateerd 3 september 2019, via de e-mail op 4 september 2019.

Bij e-mail van 5 september 2019 deelde de advocaat van klager mee dat de door het College op 30 augustus 2019 verstrekke versie een correcte weergave van het klaagschrift was. Aan het verzoek van het College om toezending van de gevraagde stukken wilde de advocaat niet voldoen. Bij het

klaagschrift had de advocaat gevoegd de pagina's 2 en 3 uit een beschikking van de kinderrechter van 24 januari 2019 en de pagina's 8 en 9 uit een ongedateerde rapportage van de Raad voor de Kinderbescherming uit 2019. De overige pagina's van deze stukken achtte de advocaat niet relevant voor de behandeling van de klacht. De hierin opgenomen informatie kon zij niet delen gelet op de privacy van betrokkenen.

Het College berichtte partijen op 28 oktober 2019 dat een hoorzitting zou plaatsvinden.

De hoorzitting vond plaats op 26 november 2019. Van de hoorzitting is een verslag opgesteld dat voorafgaand aan de uitspraak aan partijen is verstrekt. Het verslag maakt geen deel uit van de uitspraak.

2. De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden, kan van het volgende worden uitgegaan.

1. Klagers dochter is geboren in augustus 2008. Klager heeft geen gezag.

2. Op 7 augustus 2017 stelde de Raad voor de Kinderbescherming (hierna de Raad) op verzoek van de rechtbank een onderzoek in naar aanleiding van klagers verzoek om het gezamenlijk gezag over zijn dochter uit te oefenen en om een omgangsregeling. Dit resulteerde in een rapportage van de Raad gedateerd 1 december 2017. De Raad adviseerde hierin om het verzoek om het gezamenlijk gezag af te wijzen en om voorsnog geen omgangsregeling tussen klager en zijn dochter vast te stellen. In de rapportage merkte de Raad onder meer op dat op dat moment bij de dochter geen enkele emotionele ruimte was voor een omgangsregeling en dat de dochter kampte met trauma's voortkomend uit het zien van fors huiselijk geweld van klager jegens haar moeder.

In de rapportage stond voorts voor zover hier van belang:

'Het is wel mogelijk dat vader aandacht blijft geven aan zijn dochter door het blijven sturen van kaartjes of brieven aan haar zoals ook is afgesproken in de informatieregeling.'

3. De moeder van klagers dochter is op 23 januari 2019 overleden. Zij had als enig ouder het gezag over de dochter.

4. Verweerster gaf in de periode van mei 2018 tot juni 2019 therapie aan klagers dochter.

5. De kinderrechter besliste op de dag van het overlijden van moeder mondeling om een gecertificeerde instelling te belasten met de voorlopige voogdij over klagers dochter voor een periode van drie maanden. Deze beslissing werd op 24 januari 2019 schriftelijk vastgelegd in een beschikking. In de beschikking stond voor zover hier van belang:

'Op 23 januari 2019 is de Raad door het medisch maatschappelijk werk van het ziekenhuis te (...) op de hoogte gebracht over het feit dat de moeder is overleden. De Raad heeft tijdens een eerder gesprek met mevrouw (...) (*verweerster; CvT*), orthopedagoog en cognitief gedragstherapeut, vernomen dat de vader op de hoogte is van het naderende overlijden van moeder en dat hij (...) (*klagers dochter; CvT*) dan zou willen (laten) ophalen. De vader heeft de afgelopen dagen contact gehad met het secretariaat van het ziekenhuis en geprobeerd informatie over de gezondheidstoestand van de moeder te verkrijgen. De vader heeft zich dreigend en intimiderend geuit toen hem geen informatie werd verschaft.'

6. In een e-mail van een medewerker van het ziekenhuis waar de moeder is overleden, gedateerd 14 maart 2019, aan klager stond voor zover hier van belang:

'Hierbij bevestig ik dat ik u gebeld heb op verzoek van de familie op 23 januari in de

namiddag. Ik heb u verteld dat (...) (*de moeder; CvT*) is overleden.
Vriendelijke groet,
(...), Maatschappelijk werk'.

7. Op de pagina's 8 en 9 van de ongedateerde rapportage van de Raad uit 2019 stond voor zover hier van belang:

'Bron: telefonisch contact met mevrouw (...) (*verweerster; CvT*), pedagoog en cognitief gedragstherapeut, d.d. 12 en 13 februari 2019.

Mevrouw (...) (*verweerster; CvT*) vertelt dat zij door het wijkteam is benaderd. Het wijkteam had aangegeven dat de moeder van (...) (*klagers dochter; CvT*) zou kunnen overlijden die middag. Zij vroeg aan mw. (...) (*verweerster; CvT*) om de medisch maatschappelijk werker van het ziekenhuis te bellen. Het wijkteam had wel een melding gemaakt bij het RvdK. Zij vroeg mevrouw (...) (*verweerster; CvT*) tevens de RvdK te bellen. Mevrouw (...) (*verweerster; CvT*) heeft de medisch maatschappelijk werker gebeld, gevraagd naar de toestand van de moeder en naar (...) (*klagers dochter; CvT*). Zij heeft tevens gevraagd naar de regeling (en wie betrokken zijn) na het overlijden van moeder, dus bij wie (...) (*klagers dochter; CvT*) zou verblijven. Erna heeft mevrouw (...) (*verweerster; CvT*) de RvdK gebeld en aangegeven dat er met spoed een maatregel getroffen moest worden voor (...) (*klagers dochter; CvT*) omdat enkel moeder gezaghebbende is. Er zou een gezagsvacuüm ontstaan.

Mevrouw (...) (*verweerster; CvT*) geeft aan dat (...) (*klagers dochter; CvT*) bijna een jaar bij haar in behandeling is. Dit is op initiatief van moeder ontstaan. (...) (*klagers dochter; CvT*) is namelijk getuige geweest van huiselijk geweld en moeder wilde weten of (...) hier last van had en schade aan had ondervonden.
(...)

(...) (*klagers dochter; CvT*) wordt omschreven als een krachtig meisje. Ze wilde graag dat ze beter in haar vel kwam te zitten en werkte heel goed mee aan de therapie. (...) (*klagers dochter; CvT*) is een zeer zorgzaam meisje. Ze zorgde voor moeder en vertoonde ook wel geparentificeerd gedrag. Mevrouw (...) (*verweerster; CvT*) adviseerde moeder om persoonlijke hulp te zoeken, maar moeder gaf aan dat zij niet meer te redden was. Ze wilde wel alles voor (...) (*klagers dochter; CvT*) doen. Er was veel liefde zichtbaar tussen moeder en (...) (*klagers dochter; CvT*).'

3. Het standpunt van klager en de klachten

De klachten houden, zakelijk weergegeven, in dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de Beroepscode NVO.

1. De eerste klacht is dat verweerster zich niet heeft gehouden aan de voor haar geldende meldcode. Verweerster had op basis van de haar bekende informatie een melding moeten doen bij Veilig Thuis. Dit blijkt uit de overgelegde pagina's uit de rapportage van de Raad uit 2019 waar staat dat verweerster van mening was dat klagers dochter geparentificeerd gedrag vertoonde. Verweerster had daarnaast de moeder geadviseerd om persoonlijke hulp te zoeken maar de moeder had aangegeven dat zij niet meer te redden was. Gelet hierop en nu bij verweerster bekend was dat moeder alleen voor haar dochter zorgde, had verweerster moeten concluderen dat sprake was van kindermishandeling en/of huiselijk geweld en van acute en/of structurele onveiligheid bij de dochter. Sinds 1 januari 2019 is het hanteren van een Afwegingskader verplicht voor pedagogen voor de stappen 4 en 5 van de meldcode. Niet is gebleken dat verweerster hieraan heeft voldaan. De moeder is uiteindelijk onder dwang van een familielid opgenomen in het ziekenhuis en daar overleden. De dochter heeft hierdoor opnieuw een traumatische ervaring opgelopen. Dit had kunnen worden voorkomen.

2. De tweede klacht is dat verweerster in haar contacten met de Raad uitlatingen over klager heeft gedaan zonder dat zij klager ooit heeft gezien of gesproken. Hiermee heeft verweerster zich buiten haar deskundigheidsterrein begeven. Zij mocht op basis van de Beroepscode geen uitspraken doen over leden van het cliëntsysteem met wie zij geen contact heeft gehad. Zij mocht alleen gegevens verstrekken binnen haar deskundigheidsterrein en gegevens die noodzakelijk waren voor het doel waarvoor zij werden gevraagd. Als verweerster meende dat het voor de rapportage van de Raad nodig was om gegevens van klager op te nemen die zij niet uit eigen waarneming of onderzoek had verkregen, had zij dit nadrukkelijk moeten vermelden met benoeming van de bron en de relevantie daarvan. Verweerster heeft onvoldoende feiten van meningen onderscheiden en zich niet zoveel mogelijk beperkt tot het beantwoorden van vragen naar de feiten. Een en ander blijkt uit de beschikking van de kinderrechter van 24 januari 2019 waarin staat wat verweerster aan de Raad heeft meegedeeld. Wat hierin staat over klager is apert onjuist. Klager verwijst ter onderbouwing van zijn standpunt naar de bij het klaagschrift gevoegde e-mail van 14 maart 2019 van het maatschappelijk werk van het ziekenhuis.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster brengt in reactie op de klachten -zakelijk weergegeven- het volgende naar voren.

1. Klager woont vanaf 2015 op één van de Canarische eilanden. Hij heeft sindsdien geen contact met zijn dochter gehad en zich beperkt tot contact met de moeder. De moeder was levensbedreigend ziek en is in januari 2019 overleden.

2. Verweerster gaf van mei 2018 tot juni 2019 therapie aan de dochter. Toen op enig moment duidelijk werd dat de moeder op korte termijn zou komen te overlijden, dreigde een gezagsvacuüm te ontstaan waarop moest worden geacteerd. Verweerster heeft daarop op verzoek van het Wijkteam van de gemeente gebeld met de Raad. Het Wijkteam vroeg dit aan verweerster omdat de casusregisseur van het Wijkteam op de dag van het overlijden niet aanwezig was. Een collega van de casusregisseur heeft toen een beroep gedaan op verweerster. Verweerster heeft op verzoek van de Raad informatie verstrekt over het naderend overlijden van de moeder. De moeder was ernstig ziek.

3. Verweerster betwijfelt allereerst of klager bevoegd is om de onderhavige klachten in te dienen en dus of hij ontvankelijk is. Niet is namelijk zeker of klager behoort tot het cliëntsysteem van zijn dochter gelet op de definitie van cliëntsysteem in de Beroepscode. Klager is de biologische vader van zijn dochter maar beschikt niet over het gezag en hij is evenmin de wettelijk vertegenwoordiger. Klager heeft voorts vele jaren vrijwel geen contact gehad met zijn dochter en hij woont al lange tijd in het buitenland.

4. Ten aanzien van de eerste klacht deelt verweerster het volgende mee. Klagers dochter was haar cliënte. Op verweerster rustte een verplichting tot geheimhouding. Verweerster was niet op de hoogte van de (fysieke) medische problematiek van de moeder. De psychische problemen van moeder waren wel bekend bij verweerster. Om die reden heeft zij de moeder geadviseerd om hulp te zoeken voor haar persoonlijke problematiek. De mededeling van de moeder dat zij 'niet te redden was', was voor verweerster geen reden om een melding te doen bij Veilig Thuis. Een dergelijke uitlating is namelijk geen aanwijzing van kindermishandeling.

5.1. Ten aanzien van de tweede klacht merkt verweerster het volgende op. Zij was er niet van op de hoogte geweest dat klager zich dreigend en intimiderend zou hebben opgesteld jegens het ziekenhuis toen hij vroeg om informatie die hij niet kreeg. Verweerster had van de afdeling medisch maatschappelijk werk van het ziekenhuis begrepen, die dit weer van de familie van de moeder had vernomen, dat klager op de hoogte was gebracht van het naderend overlijden van de moeder. En dat

klager 'informanten' zou hebben ingezet om zich te laten informeren over de moeder en zijn dochter. Op de afdeling medisch maatschappelijk werk bestond daarom onzekerheid over de veiligheid van de moeder en de dochter. In reactie daarop heeft verweerster opgemerkt: 'Als jullie denken dat er gevaar is, dan is het misschien raadzaam om beveiliging in te schakelen'. Daarna is het ziekenhuis daartoe overgegaan. Verweerster had de beschikking over een eerdere rapportage van de Raad uit 2017. Zij had deze indertijd gekregen van de moeder in het kader van de behandeling van klagers dochter. Op basis van de informatie in deze rapportage en de informatie van de afdeling medisch maatschappelijk werk, heeft verweerster daarna aan de Raad aangegeven dat een reëel risico bestond dat klager zijn dochter zou (laten) ophalen na het overlijden van de moeder. Verweerster realiseert zich dat zij haar plicht tot geheimhouding mogelijk heeft geschonden. Zij beroept zich dienaangaande op een conflict van plichten waarbij het belang van het kind steeds de doorslag heeft gegeven. Gezien de inhoud van de eerdere rapportage, de informatie die verweerster van de moeder en de dochter had gekregen en het verzoek van het Wijkteam, heeft verweerster aan de Raad van de Kinderbescherming meegedeeld dat de dochter meteen onder voogdij zou moeten worden gesteld. Dit is ook gebeurd. Binnen een paar uur heeft de kinderrechter een voogd aangesteld. In de regel pakt overigens de casusregisseur van het wijkteam dit soort verwickelingen zelf op.

5.2. Verweerster is verplicht om informatie te verstrekken aan de Raad als daarom wordt gevraagd. Zij heeft zich in de beantwoording van de vragen van de Raad beperkt tot die gegevens die noodzakelijk waren voor het onderzoek van de Raad. Zij heeft op verzoek van de Raad een weergave gegeven van de gesprekken die zij heeft gevoerd met de dochter. Dit zoals de dochter ze heeft verwoord. De Raad heeft het gesprek met verweerster opgenomen in een verslag. De Raad heeft het verslag ter correctie aangeboden aan verweerster alvorens de informatie op te nemen in de rapportage. Verweerster heeft alleen beschreven wat de moeder en de dochter haar hebben verteld.

6. Verweerster concludeert dat zij in deze zaak naar de inhoud en de geest van de Beroepscode heeft gehandeld. Zij heeft haar plicht tot geheimhouding mogelijk geschonden maar er was sprake van een conflict van plichten waarbij het belang van het kind leidend is geweest. Het was duidelijk dat snel iets voor de dochter moest worden gedaan. Klager kon als niet-gezag-dragende ouder in beperkte mate aanspraak maken op informatie van verweerster. Hij heeft verweerster daarnaar echter nooit gevraagd.

5. Nadere informatie van verweerster

Verweerster deelde in de hoorzitting op 26 november 2019 desgevraagd nog het volgende mee.

1. Op de dag van het overlijden had zij telefonisch contact gehad met de afdeling medisch maatschappelijk werk van het ziekenhuis. Daarvóór had zij geen contact gehad met deze afdeling. De betrokken medewerker zei op 23 januari 2019 dat klager was ingelicht over het naderend overlijden. De familie van de moeder had het ziekenhuis verteld dat informanten uit het circuit van klager onderweg waren naar het ziekenhuis.

2. De verwijzing van klagers dochter naar verweerster is tot stand gekomen nadat de school van de dochter in 2017 een melding bij Veilig Thuis had gedaan dat mogelijk sprake was van dreiging door klager. De school was bang voor kidnaping van de dochter. De school heeft ook de politie ingeschakeld. Vervolgens heeft het wijkteam met de moeder en de dochter gesproken. Toen kwam naar voren dat de dochter angsten had. Het wijkteam heeft de dochter in mei 2018 naar verweerster verwezen. Zij heeft onderzoek gedaan. Op dat moment ging het ogenschijnlijk best goed met de dochter. Bij doorvragen bleek dat de dochter bang was voor het donker en bang voor inbrekers. Dit

had te maken met beelden bij de dochter van de fysieke mishandeling van haar moeder door klager. Besloten werd daarom om de angsten als insteek te nemen. Moeder was altijd meegekomen naar de gesprekken met de dochter.

3. De dood van moeder was voor iedereen onverwacht gekomen. De moeder was goed in het maskeren en een heel sterke vrouw. Verweerster was niet op de hoogte van lichamelijke problemen bij de moeder. Ze heeft wel gezien dat moeder moeite had met de trap opkomen toen de praktijk van verweerster naar de eerste verdieping was verhuisd.

4. Verweerster heeft apart met de moeder gesproken en haar verwezen naar andere hulpverlening voor haar psychische problemen. Verweerster heeft dit herhaaldelijk gedaan omdat zij vond dat wat de moeder had meegemaakt teveel was voor een mens. Uit de gesprekken was haar gebleken dat moeder nog altijd last had van de gebeurtenissen in haar relatie met klager. Verweerster heeft gezegd dat de moeder naar een psycholoog of een psychiater moest. De moeder zei uiteindelijk dat ze geen psychotherapeutische hulp wilde zoeken.

5. Het wijkteam had op de dag van het overlijden contact met haar opgenomen en haar meegedeeld dat de moeder nog die dag zou komen te overlijden. Zij dacht toen 'dat kan niet waar zijn'. Zij had moeder en dochter twee weken daarvoor nog gezien. Vervolgens heeft verweerster op verzoek van het wijkteam gebeld met het ziekenhuis nadat zij van het wijkteam het telefoonnummer van het ziekenhuis had gekregen. Zij vroeg of moeder inderdaad op die dag zou komen te overlijden. Toen bleek dat het acuut was, moest zij snel beslissingen nemen. Zij heeft op die dag met de afdeling maatschappelijk werk van het ziekenhuis over het dossier van de dochter gesproken. Zij heeft ook met deze afdeling overlegd. Verweerster had zich daarbij afgevraagd of zij kon doorgaan met het geven van informatie vanwege haar geheimhoudingsplicht. Het overleg met het ziekenhuis behoorde niet tot haar taak maar tot de taak van het wijkteam. De casusregisseur van het wijkteam was die dag echter niet aanwezig. Verweerster heeft direct gehandeld in het belang van de dochter maar eigenlijk had zij dit moeten terugleggen bij het wijkteam. Zij handelde uit compassie en omdat zij de dochter wilde helpen. Zij had het belang van de dochter laten prevaleren.

6. Op 23 januari 2019 heeft zij telefonisch contact opgenomen met de Raad en toen is via de Raad contact gelegd met de kinderrechter. De kinderrechter heeft nog diezelfde dag mondeling beslist over de voorlopige voogdij. De mondelinge beslissing is op 24 januari 2019 vastgelegd in een beschikking. Later, in februari 2019, heeft verweerster uitgebreid met de Raad gesproken. Zij heeft toen verteld wat naar haar mening de wensen waren van de dochter ten aanzien van haar vader. Voor zover zij weet, heeft het ziekenhuis na het overlijden van moeder klager geïnformeerd over het overlijden. Het ziekenhuis had tegen haar echter gezegd dat vader wist dat moeder zou komen te overlijden. Verweerster heeft alleen direct contact met de Raad gehad in het kader van het (aanstaand) overlijden van moeder.

7. De tekst van de beschikking van 24 januari 2019 is niet correct. De rechter heeft haar niet goed geciteerd. De tekst bevat uit zijn verband gehaalde informatie. Verweerster wist niet welke contacten klager met de familie had gehad. Verweerster zag de tekst pas toen zij de uitspraak las.

6. Juridisch kader

De Beroepscode 2017 van de NVO is op 1 januari 2017 in werking getreden.

Artikel 11 van de Beroepscode 2017 (Geheimhouding) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

'1. De aard van de professionele relatie verplicht de pedagoog tot geheimhouding van hetgeen hem in verband met de professionele relatie met de cliënt ter kennis komt.'

Artikel 12 van de Beroepscode 2017 (Wettelijke meldrechten) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

'1. Indien de pedagoog een redelijk vermoeden van kindermishandeling of huiselijk geweld heeft, kan hij -zo nodig zonder toestemming van de cliënt- een melding doen bij (...) (*Veilig Thuis; CvT*). De pedagoog volgt bij signalen van kindermishandeling of huiselijk geweld de stappen van de meldcode die op hem van toepassing is om tot een goed besluit te komen over het al dan niet doen van een melding.

(...)

3. Indien de Raad voor de Kinderbescherming, in het kader van een onderzoek naar de noodzaak van een kinderschermingsmaatregel, contact zoekt met de pedagoog, kan de pedagoog -zo nodig zonder toestemming van de cliënt- informatie aan de Raad verstrekken.'

Artikel 13 van de Beroepscode 2017 (Conflict van plichten) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

'1. Buiten de genoemde situaties in de artikelen 11 en 12 kan de pedagoog zich gesteld zien voor een conflict van plichten. Dit is het geval indien de pedagoog verplicht is tot geheimhouding, maar tegelijkertijd tot het oordeel komt dat het verstrekken van informatie dringend noodzakelijk is in verband met zwaarwegende belangen van de cliënt, of van een lid van het cliëntsysteem en er naar zijn oordeel geen andere weg is dan informatieverstrekking om deze belangen te behartigen.'

Het Besluit verplichte meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling (Besluit van 16 juli 2013) bepaalt -voor zover hier van belang- met ingang van 1 januari 2019 het volgende:

'Artikel 2

1. Een meldcode bevat ten minste de volgende elementen:

a. een stappenplan, inhoudende een omschrijving van de stappen voor het omgaan door professionals met signalen van huiselijk geweld of kindermishandeling;
b. een afwegingkader op basis waarvan professionals het risico op de aard en de ernst van het huiselijk geweld of de kindermishandeling wegen en dat hen in staat stelt te beoordelen of sprake is van dusdanig ernstig huiselijk geweld of ernstige kindermishandeling, dan wel van een vermoeden daarvan, dat een melding is aangewezen; (...)

2. Het in het eerste lid, onder a, bedoelde stappenplan, bevat ten minste de volgende stappen:

(...)

d. het toepassen van het afwegingskader, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b; (...).'

De NVO stelde samen met een coalitie van beroepsverenigingen vast het Afwegingskader voor pedagogen, psychologen, (psycho)therapeuten, sociaal werkers en jeugd- en gezinsprofessionals dat per 1 januari 2019 moet worden gehanteerd bij het doorlopen van het stappenplan in de meldcode.

7. De beoordeling van de klacht

Het College overweegt als volgt.

1. Het College wijst er allereerst op dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de pedagoog bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

2. Op basis van artikel 3 van de Beroepscode 2017 van de NVO heeft iedere belanghebbende het recht om een klacht in te dienen over het handelen van een NVO-lid. De Beroepscode 2017 werkt het begrip belanghebbende niet verder uit waaruit kan worden afgeleid dat de Beroepscode een ruime groep belanghebbenden beoogt. Klager had als niet gezaghebbende ouder recht op informatie over zijn dochter. Er was ook een informatieregeling van toepassing volgens welke de moeder verplicht was klager te informeren over zijn dochter. Klager was gelet op deze punten belanghebbende. Het College acht de klacht ontvankelijk.

3. De eerste klacht is dat verweerster zich niet heeft gehouden aan de meldcode die op haar van toepassing was. Klagers dochter vertoonde geparentificeerd gedrag en haar moeder had gezegd dat zij zelf niet meer te redden was. Klager stelt dat verweerster op basis hiervan had moeten concluderen dat sprake was van een acute en/of structurele onveilige thuissituatie omdat zij tevens wist dat de moeder alleen voor haar dochter moest zorgen.

Het College volgt deze redenering niet. Artikel 12 eerste lid van de Beroepscode 2017 bepaalt dat bij een redelijk vermoeden van kindermishandeling of huiselijk geweld de pedagoog een melding kan doen bij Veilig Thuis. Van een dergelijk vermoeden was hier geen sprake: verweerster vond de moeder een sterke vrouw die een liefdevolle relatie onderhield met haar dochter. Verweerster had ook goed samengewerkt met de moeder en de moeder was altijd samen met haar dochter naar de praktijk gekomen. Verweerster had ook niet gemerkt dat de moeder lichamelijk niet in orde was. Deze feiten en omstandigheden in onderling verband en samenhang bezien, rechtvaardigen het oordeel van verweerster dat geen sprake was van een structureel onveilige thuissituatie bij de moeder. De door verweerster geschetste psychische problematiek bij de moeder maakt dit niet anders. Er bestond voor verweerster geen reden om een melding bij Veilig Thuis te doen. Het College acht deze klacht ongegrond.

4.1. De tweede klacht is dat verweerster in haar contacten met de Raad uitlatingen over klager heeft gedaan zonder dat zij klager ooit heeft gezien of gesproken. Dit blijkt uit de beschikking van de kinderrechter van 24 januari 2019, zo stelt klager. Het College overweegt hierover het volgende.

4.2. Het is juist dat verweerster nooit persoonlijk contact heeft gehad met klager. Zij heeft wel op de dag van het overlijden contact gezocht met de Raad en over klager gesproken. Verweerster deelde de Raad onder meer mee dat een reëel risico bestond dat klager zijn dochter zou (laten) ophalen na het overlijden van de moeder. Verweerster is hiermee niet buiten de grenzen getreden van een redelijk bekwame beroepsuitoefening. Een medewerker van het ziekenhuis had haar immers verteld dat dit risico bestond. Gelet op de urgentie van de situatie had verweerster geen tijd om onderzoek te doen naar de juistheid van deze mededeling. Verweerster kan evenmin worden verweten dat de beschikking van 24 januari 2019 ten onrechte uitlatingen aan verweerster lijkt toe te schrijven over het gedrag van klager gedurende het verblijf van de moeder in het ziekenhuis. De klacht is in zoverre ongegrond.

4.3. Verweerster heeft op de dag van het overlijden tegen de Raad gezegd dat de dochter meteen onder voogdij zou moeten worden gesteld. Het College acht het aannemelijk dat verweerster dit

standpunt tegenover de Raad inhoudelijk heeft onderbouwd. Verweerster baseerde haar standpunt op de informatie waarover zij de beschikking had, te weten de rapportage van de Raad van 1 december 2017, de zaken die de moeder en de dochter haar in de therapie hadden verteld en de informatie die zij van het Wijkteam had gekregen. Het College acht het voorts aannemelijk dat verweerster (een gedeelte van) deze informatie heeft gedeeld met medewerkers van het ziekenhuis. Hiermee heeft zij haar geheimhoudingsverplichting geschonden zoals neergelegd in artikel 11 van de Beroepscode 2017. Artikel 13 van de Beroepscode 2017 bepaalt echter dat informatieverstrekking dringend noodzakelijk kan zijn vanwege de zwaarwegende belangen van de cliënt, en er geen andere weg is dan informatieverstrekking om deze belangen te behartigen. In een dergelijke situatie kan de pedagoog besluiten om zijn beroepsgeheim te doorbreken. Hij moet daarbij wel zorgvuldig te werk gaan.

Gelet op de urgente en bijzondere situatie acht het College het begrijpelijk en juist dat verweerster heeft gehandeld zoals zij heeft gedaan. Er was sprake van een op zeer korte termijn ontstaand gezagsvacuüm: de moeder was als enige met het gezag belast en zou die dag komen te overlijden. Verweerster wist voorts dat de dochter geen contact met haar vader wenste en dat in het verleden mogelijk sprake was geweest van een gewelddadige relatie tussen de ouders waarvan de dochter naar eigen zeggen getuige was. Verweerster heeft gelet op deze feiten en omstandigheden terecht vertrouwelijke informatie gedeeld met de Raad en het ziekenhuis om een kindbeschermsmaatregel te bewerkstelligen. Zij is terecht tot het oordeel gekomen dat er geen andere weg was dan informatieverstrekking om de belangen van klagers dochter te behartigen. Niet is gebleken dat verweerster hierbij onzorgvuldig is geweest gelet op de spoedeisendheid van de situatie. De klacht is ook in zoverre ongegrond.

5. Ten overvloede merkt het College nog op dat verweerster ook bevoegd was om later, op 12 en 13 februari 2019, en desgevraagd informatie aan de Raad te verstrekken gelet op het bepaalde in artikel 12 derde lid van de Beroepscode 2017.

8. Uitspraak

Het voorgaande overwegende komt het College tot de volgende uitspraak.

De klacht is op alle onderdelen ongegrond.

Aldus gedaan op 13 januari 2020 door het College van Toezicht.

de heer mr. T.J. Dorhout Mees, voorzitter

mevrouw mr. J. Siemons, ambtelijk secretaris